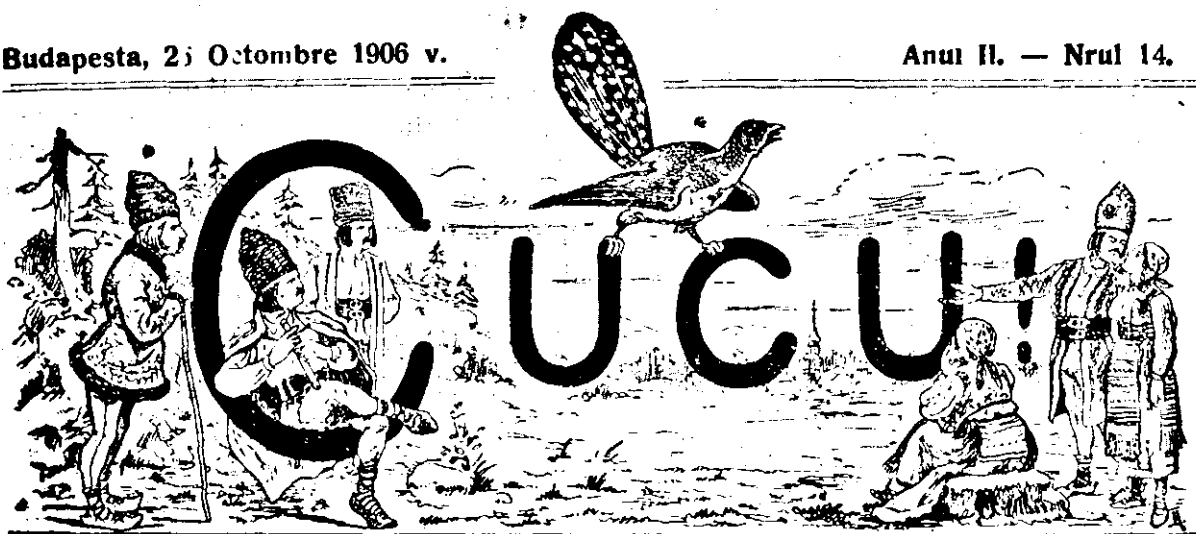




FOAIA UMORISTICĂ POPORALĂ

Prim-redactor:

Abonam

Apare în Duminica a 2-a și a 4-a din
fiecare lună

NICU STEJĂREL.

pe 1 an — 2 cor. | pe 1/2 an — 1 cor
Un număr 4 fil.

Red. și administr.: Bpsta, VII., István ut 11

CUCU LA ISPOZIȚIE.

II.

Am jucat la Marea-Neagră.
„Hora mândră care leagă
Pre Munteni, pre Moldoveni,
Bănăteni, Macedoneni,
Ardeleni, Bucovineni
Intr'un snop cu Dobrugeni”.
Iar la masa 'ntinsă, lată,
S'a vorbit ca nici odată.
Cucu încă s'a'ndemnat
Și astfel a cuvântat:

*

Să'ntreb de falnicul Carpat
El mi-ar răspunde — adevărat:
„De când Tatăl cel ceresc
M'a pus aici să-l străjuesc,
Între apus și răsărit
Poporul meu cel mai iubit
Ce mi-a doinit doine adânci
De-au răsunit și văi și stânci
Au fost Românii mei voinici
Cari stăpânesc și azi p'aici.
Și până când Carpat voi fi
Și tu Române vei trăi.”

*

Să'ntreb de Dunărea măreață
Ea mi-ar răspunde cu blândeță:
„De când în lume m'am trezit
Și curg mereu spre răsărit,
Văzut-am cum peste-al meu mal

Bătea Trăian pe Decebal,
Și pusumi-a un bun stăpân
Pe bravul meu popor Român.
Multe popoare — am mai văzut,
Din apa mea mulți au beut;
Mulți au beut, dar au perit,
Căci apa mea i-a otrăvit:
Că n'am voit să-i văz stăpâni
Preste iubiții mei Români.
Și până Dunăre voi fi
Și tu Române, vei trăi!

*

Să 'ntreb de Marea asta Neagră,
Ea poate 'n samă nu mă bagă,
Dar valurile ei plutind
Se pare, că le-aud zicând:
„Precum în sinul nost primim
Lacrimi ce dela voi ne vin,
Și legănând le desmerdăm
Și cu mult dor le sărutăm,
Așa și voi cu drag veniți,
Precum cu drag sunteți primiți
La malul nost, și vă'nfrățiți,
Ca iar Romani să deveniți!”

*

Să'ntreb de Olt, să'ntreb de Prut,
Să stau în loc și tot s'ascult,
Și apele, și munții toți
Mi-ar povesti, de Huni, de Goți,

Și de Tatari, și de Maghiari,
Și de mai slabi, și de mai tari,
Dar fapte mari de laudat
N'au dela nici un împărat
Ca dela Marele Traian
Ce-a străplântat aici Roman:
Și dacă brav Roman vei fi
Tot ce-ai perdut poți cuceri!”

*

După ce toate-am isprăvit
Spre București iar am pornit
Că se mai văz, să știu, să spui
Și de „Povestea Neamului.”
Am stat uimit când a intrat
Pe scenă Marele 'mpărat
Trăian,
Cu mare pompă de Roman.

Oștile-i străbat Carpații*
Trec prin codrii cu trufie,
Semănând în treacăt urme
De romană vitejie.
Intră'n Sarmisgetuza...
Dacia pe veci s'a stins...
În cenușa pustiirii
Zace Neamul Dac învins!
Veselească-se dar Roma!...

* Din „Prolog la Povestea Neamului”
de V. Leonescu și Duțescu, pag. 8.

Căci Trăian cel prea mărit,
Purtătorul de lumină,
Lângă Istru-a poposit:
Noi cetăți să reclădească,
Presărând belșug și pace,
Întru slava vitejiei
Oștirilor Romano-Dace!”

*

Dar când intră Dragoș Vodă:

„De pe plai, din Maramureș,
Prin cei codrii fără soare
Unde-a Dochiei poveste
Depănată-i de isvoare,
Se coboară spre Suceava,
Zimbrul falnic, fioros,
Ce'ntră coarne poartă stemă
Un luceafăr luminos. . .
Fiara cruntă sare'n valuri,
În Moldova strecurată,
Iar din arcu-i Dragoș
Svârle o săgeată fulgerată,
Ce izbindu-se de fruntea
Zimbrului, se'ntoarce'n sbor,
Pe când fiara-și pleacă capul
Cătră mândrul vânător.

Stând pe vântu-i Voivodul,
Și rötindu-și ochii 'n zare,
Vede lunci și flori smălțate,
Holde, lanuri și ogoare;
Dealuri, vii livezi și ape. . .
Țară mândră ca'n povești. . .
Iar pe plaiuri, prin ceairuri,
Roibi și murgi moldovenști!
Fermecat de așa mândrețe
Imi descalecă Voivodul
Și cu el întreaga-i oaste,
Vânătorii și norodul.
Apoi dornici, casă nouă
Pe pământ moldovenesc
Iși durează noii oaspeți
După chipul românesc.
Iar din Zimbru Dragoș-Vodă
Face stemă de domnie
Rânduindu-l pururi streajă
Pe-a Moldovei răzășie.”

*

Vin și Turcii în Europa:

„S'a mbrăcat în plumb tot cerul
Dintre Sud și Răsărit,
Și'n văzduh un fulger groaznic
Ca un șarpe-a licărit;

Iar credința'n sfânta cruce
Se destramă'n fir ca tortul,
Căci pe maluri, lângă Istru,
Baiazid și'ntinse cortul! —
Neamul românesc în frunte
Cu Voivodul înțelept,
Mircea-Vodă-Basarabul,
Ține fulgerului pept,
Ca să-și apere cu cinste
Răzășasca lui moșie. . .
Și-scum lumea clocotește
De-a lui Mircea vitejiei!
Și trimis apusul Craii —
Cruciați vestiți în zale! —
Iară Mircea și Oștenii
Li întimpină în cale!
Și se duc aprinși de luptă,
Să dureze stavilar
Năzuințelor osmane,
Punând Crucea sfânt hotar;
Și cu sânge nou stropind-o
Mai măreț să strălucească
Strejuindu-ne de-apururi
Legea noastră creștinească.”

*

Apoi vine și Vlad Țepeș:

... „Purtători de țepi și spaimă!
Crud e Țepeș, drept însă,
Căci îl arde'n suflet dorul
Să-și înalțe'n slavă țara
Și să-și apere ogorul!
Domn temut, Voivodul Țepeș,
Pe Ștefan-cel-Sfânt cu spor,
L-ajută să se ridice
În Moldova Domnitor;
Și-amândoi pe două tronuri
Cu frățească obârșie,
Vitejește 'ngenunchiară
Musulmana semeție!
Mult și-or aminti urmașii
Despre Codru'n țepi brăzdat,
Unde moartea și-a aflat-o
Hamza-Pașa cel spurcat!
Tot așijderi, de măcelul
Crâncen ce-a 'ngrozit văzduhul,
Unde'n mlaștini, mii dușmani
Într'o clipă și-au dat duhul!
Multă vreme ni le-or toarce
A le lui Ștefan povești:
Valea-Albă și Cosminul,
Podul din Cătlărești,

Apoi Baia și cu Neamțu,
Toate locurile sfinte
Unde spun de-alui mărire
Crucile de pe morminte!

*

Întră acum Mihail Viteazul:
... „Ce din ochi văpăi țighe
Și prin Turci cu barda 'n mla
Tună fulgeră trăznește!
E voivodul fără preget
Al poporului Român,
Ce 'nspre miazăzi împinse
Pe-asiaticul păgân!”

*

*Vine Mateiu Basarabul
și Vasile Vodă Lupul*

„Cum purced din vremuri
Zilele scăldate 'n soare,
Astfel din război purcede
Pacea binefăcătoare.
Iată-l dar pe Matei Vodă,
Veselindu-se 'mpreună,
Cu vasile Vodă Lupul,
Înfrățiți prin voe bună;
Căci copii cu dor de școală
Către — amvonul creștinesc
Merg să-și indrumeze min
Spre-al luminii har ceresc!
Voevozii trec în frunte,
Apoi șirul țin nainte,
Preacucernici purtătorii
Celor două pavili sfinte;
Iar în urma lor norodul
Calcă mândru și cu spor,
Inchegând în doină taina
Dragostei cu vers de dor!
Și se duc cu toți se 'nalte
Rugă 'n sfintele altare,
Unde preoții 'n odăjdii
Glăsuesc al lor cântare,
Aducând pe slovă nouă
Și cu tâlcul românesc,
Închinare și mărire
Tronului Dumnezeuesc!

*

„Domnul Tudor Vladimirescu”
Trece Oltul,
Cu vitejii sei panduri,
Iar în urmă-i toți Români
Cu topoare și securi!
Spuză din Fanar sub gr

Necuratelor păcate,
Fuge prinsă în vârtejul
Ridicat din lunci și sate ...
Și să duce ca țărina
Spulberată din ogor! ...

*

Unirea Principatelor.

„Toate cântă, râd și saltă,
Ca 'n restimpul primăverii,
Lumea 'ntreagă e cuprinsă
De fiorul renvierii,
Și-al apusului sfânt soare,
Prin cuvânt Dumnezeesc,
Azvârli o rază blândă
Și 'n ogorul românesc!
Cum răsuflă lanul fraged
Când îl curăți de neghină,
Astfel răsuflă și țara,
De omida Levantină!
Și 'n moșiile-amândouă, —
Spre norocul tuturor,
Nasc frunțași ce 'n inimi poartă
Tot un gând și tot un dor:
Dragoste de limba țării
A credinței ocrotire,
Propășire și lumină,
Prin frăție și unire!
Luptă 'n țările-amândouă
Boerime și norod
Și din toți, ales de obște,
Se ridică un Voevod:
Ioan Alexandru Cuza!
El a fost ursit de zânc,
Se preschimbe 'n fapt: Unirea
Principatelor Române!
Ale Milcovului unde
Malurile și-au surpat,
Căci o nouă Românie
Pe vecie s'a 'nchiegat!
Hora mândră a Unirii
Se cuprinde, se 'mpreună,
Și din sufletele toate,
Cântecul frățesc răsună!

*

Mândrul vis al-Românimei
Dobândit'a împlinire,
Căci se 'ncepe carte nouă
Prin a țărilor unire.
Dinastiei temelie neclintită
Neclintită i-s'a pus,
Ridicându-se pe scaun

Un Crai mare din Apus!
De pe culmi din codrul negru
Dela a Dunării obârșie,
Prințul Carol se coboară
Spre mănoasa Românie!
Vine Domn în țara unde
Moșu-i mândrul cruciat,
Friderich-cel-Negru 'n vremuri
Lângă Mircea s'a luptat.
Precum apele de munte
Volbura la vad și-o scurmă,
Astfel să coboară Prințul
Pe-a strămoșului său urmă...!
Căci ursit fu să se nască
Lâng'al Dunării izvor,
Și la gura-i românească
Să se 'nalță Domnitor.

*

Vine coroana de oțel. (Adusă
de-o zână, (România) pe-un car
de triumf roman.)

Dintr'un tun vrășmaș cel zmulse
Oastea 'n groaznicul măcel,
România făurit-a
O Coroană de oțel,
Să 'ncunune fruntea mândră
A viteazului ei rege,
Ce cu brațu-i spre mărire
Drum știu să ne deslege.
Neamul românesc văzându-și
Izbândit străvechiul gând,
Își durează așezare
Mai deplină pe derând
Și stăpân acum pe țară
Dintre Dunăre și Mare
Unde numai Mircea 'n vremuri
Puse trainice hotare,
Carol-Vodă peste Istru
Vad statornic și-a croit,
Și pe pod măreț azi trece:
Rege Mândru, strălucit!
Iar în urma lui norodul
Din mănoasa-i răzășie,
Cătră schele depărtate
Duce-a țării bogăție.
Mulți vecini din câți pe vremuri
Năzuind să bage 'n plug
Cu Românul socotindu-l
Vită vrednică de jug,
Astăzi vin și cer lumină
Din lumina românească,

Ce-o aprinse Vodă-Carol
Pe moșia strămoșiască!“

Ceata noastră s'a luat
Și la Sinaia-au plecat
Pe-un tren bine încărcat,
De bărbați și de femei
Și drăguții tinerei
Să-ți legi dragostea de ei.
Obosiți apoi de cale,
Și rămași fără parale;
Zăpăciți de câte toate,
Dubii ca ferul pe roate,
Negriți toți de prin vagoane,
Mai răbdând sete și foame
Urcând la dealuri și coaste
Ne-am trezit la ale noastre!
Cel ce sti mai multă carte
Se vorbiască mai departe!

Cucu.

Dreptul liber prin cuvânt!

*Intr'o zi de primăvară
Omidele s'au stîrpit,
Și căzând s'au nimicit,
C'au mîncat frunză amară,
Crezi?*

*

*Strigoi — fluturi se făcură
Ca se strice simțu 'n sân
Al poporului român.
Dar zău asta nu putură
Vezi!*

*

*Căci studenții cu cultură
Țara au cutrierat,
Pe Români iau cultivat
Și contrarii toți căzura
La pământ.*

*

*Frați Români! din astă țară,
Steagul sus se ridicăți
Și cu toții într'un glas,
Pentru-al nost steag să votați:
Prin Cuvânt!
Ilie Batrina.*

Dascălul Fridolin din Șeitin.



Noa, bucurați-vă dascălilor și vă veseliți, că plata voastră multă este în — Lună.

Măritul Congres de estimp adecă s'a ocupat și cu înmulțirea plăților dascălești.

E drept că a-ți căpătat și laude, din cari, e drept că nu puteți trăi, dar voi și așa sunteți dedați a trăi înghițind de 7 ori gol și odată fără pâine.

Venind vorba la plată adecă, de toate s'au aflat pentru dascăli: *numai bani nu!*

Nu desperați însă pentru-că s'a ales o comisie care să caute izvoarele din cari să curgă și plată dascălească. Asemenea izvoare însă — astronomii zic — că numai în Lună se află.

După ce le va fi aflat apoi să facă raport și propuneri pe sesiunea viitoare a congresului, adecă peste trei ani; iar dacă atare guvern pe atunci va rostogoli vr'un bolovan în calea convocării congresului — apoi peste alți trei ani, sau de acum în 6 ani.

Atunci congresul va asculta raportul cu mare plăcere, îl va lua la cunoștință

și va hotări: să se trimită în toate diecezele la conzistoare și sinoade ca să-și dea părereă și poate vor afla și ele atari izvoare de petroleu dascălesc.

Să așteptăm dară până vor da toți cu barda în lună, și apoi să revină iarăși acolo de unde au pornit, pentru decideră finală.

Dascălii până atunci vor fi tot acolo unde a fost jidovul din Mad.

Iar plata vor vedea-o mai mare — prin ochian! —

De aceea m'am făcut eu notarăș.
Serbustoc — dascăli!

Miorița.

*La marginea unei gârle
Limpede, lin curgătoare
Sedea trei mierluțe negre
Tupilându-se la soare.*

*

*Iar în tufa din coala
Sedea Lupul pânditor,
Așteptând o miorică
Ce venea fără păstor.*

*

*Era ea foarte sănătoasă,
Căci venea în fuga mare,
Și Lupul, fiară drăcoasă,
Sta gata să-i sară-n cale.*

*

*Dar un Țințar, cunoscând
A Lupului voe rea,
Chiar când dansul avea gând,
Să sară spre miorea:*

*

*Zbrrr, într'o ureche-i întră
Și, zing, zing, în ea fivlește.
Lupul sare nspăimântat,
Și peste cap se lovește.*

*

*Mierlele fac larmă 'n tufă
Și sbor care în câtrău;
Miorița spăimântată
Fuge la păstorul seu!*

Turturel.

O noapte frumoasă!



Am fost la o petrecere. Când era mai mare veselă, a trebuit s'o las și să plec cu trăsura la gară. Eram somnuros și obosit. Trenul era în gară. Iute îmi scot bilet și repede mă urc într'un vagon de cl. II. Eram singur singurel. M'am bucurat foarte, că am prilej să trag un pui de somn, așa cum știu eu. Și of! ce bine mai știu dormi, când îs obosit de joc și de sbeguiala petreceri.

Când dau să mă culc, iată numai ce aduce dracu în cupeul meu și un străin. Li aruncai o privire somnuroasă, cam întoarsă pe dos și m'am întins pe canapea. Cât ai bate în palmi, eram în lumea visurilor...

De odată o isbitură.

Trenul se opri și eu mă trezii. Caut la ceas și aflu că am dormit mai bine de o oră. — Până acasă mai aveam două.

Simții că mi foame. Caut sus să'mi ieau pachetul.

Dar — minune — ieau-l, dacă ai de unde.

Caut cu deamănuntul, mă frec bine la ochi, dar pachet ca'n palmă.

Dar unde-i streinul? S'a făcut camfor și el — a perit.

Și prostul, n'a putut merge fără pachetul meu?...

Seraci bucățile de găscă friptă, cum le mânâncă un strein... Faces'ar petrol, cătran și prav de pușcă în rânza lui... Că'mi sloboade gura apă — după ele!

Să-i fie de cap.

Ce să fac? Inghit pe sec, gândind la cela cum se linge pe buze.

Acum am ajuns în doaga țiganului, să'nghit de șapte ori gol și odată fără pâne.

Trenul fluieră — și plecăm. Ajunși la altă gară călăuzul strigă: „cinci minute“.

Restaurant este. Taci că-i bine. O să mă înpac și cu afurisita de foame, care începe să mă chinuie!

Repede jos și țup! în restaurant. Comand o friptură. După o sută de strigări, o aduce un chelner — jumătate nefriptă. Flămând și grăbit nu mai am timp să mai cert chelnerii ci-i dau din gros pe gât în jos.

— „La plată — Domnule!“ strig eu — și dau chelnărului un gabău de 20 cor. N'are să'mi întoarcă. O tuli pe o ușă să-l schimbe.

Aștept cu nerăbdare, dar nu mai vine. Trenul șueră. Eu tremur... Deschid ușa pe care eșise chelnerul — mă trezesc la — stradă... Auz călăuzul strigând: „la vagoane, Domnilor!“ — Eu foc și pârjol. — Să mai aștept, scap trenul și absentez dela școală, fără motiv, căci la petrecere fugisem — fără știrea profesorilor, — să plec rămân fără parale... Trag o înjurătură la adresa chelnărului și-l las nracului cu galbăn cu tot — și urc cel mai apropiat vagon, căci trenul pornise. Am nimerit un cupeu de cl. III. Când deschisei ușa, mă lovi o duhoare de Cofărițe ce erau grămădite în cupeu. Mă uit la ele. Una mai grasă, alta mai slabă, dar la gură la fel: cu limbi ascuțite ca tăișul cuțitului. M'am alinat într'un colț, miam tras pălăria pe ochii și voiam să dorm. Dar cofărițele se cer-tau ca la cort. Și cearta lor îmi suna

la urechi ca o muzică din țara dracului.

În gălăgia asta mare deodată trenul se isbește. De sus cade o corfă cu ouă tocmai la mine'n cap. Din cap cu pălărie cu tot jos. Ouăle se sparg toate pe pălăria mea nouă. Cofărița era p'aci să mă ia de gât, că eu am dat cu spatele de i-a căzut ouăle. Am înghețat la privirile ei de viperă.

— „Plătește'mi ouăle!“ strigă ea pe mine — împlântându-și mâinile la pulpă.

Când văzui „că-i rău p'un părău“, scosei din pungă un galbăn de zece coroane, îl dădui iute și eșii afară, fără pălărie, bun bucuros că am scăpat cu atâta. Trenul era în gară, și eu trecui în alt vagon de cl. II. și m'am culcat de nou.

Nu peste mult mă trezii iarăși de o izbitură a trenului, care se opri. Zăpăcit cum eram, și sînându-mi mereu în urechi glasul cofărițelor, credeam că am ajuns acasă, și s'ar din tren, ca să nu mă ducă mai departe. Când mă desmetecii, trenul era departe, și eu aveam să mai merg pe jos o stație până la gara unde aveam să mă dau jos.

Ce să fac? — Nu aveam altceva, fără să pornesc pe jos până acasă, căci alt tren nu mai venia până dimineață la opt. Era pe la două din noapte. Afară ploua mărunț și des. Era un drăguț de întunerec de nu-ți vedeai mâna.

Mi-am tras mantaua pe cap și plec pe pipăite pe marginea drumului de fer până la un pod.

Când să trec podul, auz niște câni venind spre pod în lătrat amenințător. Observ că ei nu latră a glumă.

Dau în coace, dau în colo, ci înzădar, nu aflu nici un loc de scăpare.

Tocmai voiam să mă cobor sub pod, că alt undeva nu aveam unde să mă ascund.

Coborându-mă în jos, dau de o salcă destul de groasă. Bucuria mea nu se poate spune. Urc repede salca și mă așază pe galerie, — cam cătră vârf.

Simțindu-mă acum la loc singur, râ-

deam eu de câinii cari mă căutau prin întunerec.

Mi-am aprins o țigaretă, să mă afum, ca nu cumva să mă prinză somnul să adorm, și să mă trezesc de pe galerie — sub pod. Noroc că aveam țigaretă destule și aprindeam una după alta.

Din când în când trecea câte un tren de povară și îmi venia să râd, când știam și auziam călăuzii trenului mirându-se de focul țigaretii mele care licurea în întunerec din vârful sălcii, și întrebându-se, că „oare ce e acolo?“

Aprind un chibrit, mă uit la ceas și văd că-s tocmai 3 oare. Câinii tot sub salcă.

Încă câteva minute și se aud sunete de clopote și sbierături de oi. Se apropia o turmă pe drumul de țară, ce nu era departe. Un fluierat al ciobanului — și câinii părăsiră salca. În sfârșit am avut pace.

Prin întunerecul subțiat de faptul zilei, se zărea nu departe drumul țării alburii. De acum nu mai aveam nici o teamă. Mă coborîi din salcă și plecai pe drumul de țară înainte.

La opt oare am ajuns acasă într'un halat cum mai trist nici că se poate.

Am dat trei cruci și am făcut o rugăciune de mulțumită lui Dumnezeu, că m'a învrednicit de am sosit și așa, și nu mi-am lăsat ciolanele prin cine știe ce șanțuri, —

De atunci am pus făgăduială sfântă, că n'am se mai călătoresc pe tren nici când noaptea — și mai ales n'am să dorm în vagoane.

Cine umblă ca și mine, s'o pățească ca și mine.

C. Stanca.

Scurt.

I.

Te-am iubit
Când team zărit

II.

Te iubesc
Înger ceresc

III.

Te-oi iubi
Cât voi trăi.

Hora jidovilor.



Sus mhoi Khobi nu thi dha,
Se jucăm și la Ramna
Khe avem nutharăș fain
Hodoș Sami de Goldștain
Și cu văru Păvăluț
Chinezul nost șel drăguț.
Sus mhoi vere nu thi da
Șaidiridi dhi, dhi, dha!

Goldștain Sami-i tot la nhoi
El n'are grija de ghoi,
El bea, mănă, chefuiește,
Prostu plinge și plăthește.
Umple pipa cu duhan
Și se duce la cazan!

Se mai gustam rachia
Șaidiridi dhi, dhi, dha!

Sami frige mult rachie
Văru-o pune pi cocie.
Sami nost e pālincăș
Iar Vărul Pavel — Birtăș.
Unu-o vinde, altu-o frige,
De slujbă n'au nici o grije.
Sus mai Sami nu thi dha,
Șaidiridi dhi, dhi, dha!

Chind baghat noi dhipitat
Ei cu Weiss-leben votat
Și Perv Khobi șel cu minte

Mers tot cu noi înainte
Și votat pentru Chirnaț
Dela noi cei perciunați.
Sus mhoi Pervu tot așa
Șaidiridi dhi, dhi, dha!

Văru Pavel Capitan
Be rachie cu ciocan
Și striga chind este bat
De s'aude peste sat:
„Cine nu ține cu mine
N'ajunge ziua de mână!...“
Sus Capitan, nu thi dha,
Șaidiridi dhi, dhi, dha!

Roșu dela Văgăună.

